

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Cognitionem humanam diuinæ cedere, ratione objecti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

bos Christus à se dimisit, & rem suam sibi habere iussit, quando
 vnus voluit redire in domum suam, & narrare, quanta sibi fecisset
Luc. 8. 39.
& cap. 9. 58.
& x. 60. 62.
 Deus; alteri autem dixit: se non habere, ubi caput suum reclinaret. E
 diuerso duorum aliorum excusationem, quam prætexebant, ne sta-
 tim ipsum sequerentur, non admisit; neque passus est, vnum
 illorum *primū ire, & sepelire Patrem suum*, neque alterum *ire do-*
num, vt de suis rebus disponeret, sed vtrumque iussit, statim & è
 vestigio sequi. Cur in his quatuor Christus tam contraria voluit?
 Ipse scit. *Quis consiliarius eius fuit?* satis est, ipsum voluisse, cuius
 nunquam est sine ratione voluntas: etiamsi vnum assumit, alterum
 relinquit, vtrumque bene facit. Nimirum ille est, *qui annunciat ver-*
bum suum Iacob: iustitias, & iudicia sua Israël. Non fecit taliter omni
nationi: & Iudicia sua non manifestauit eis. Multi enim, sicut Iudicia
 Dei damnare audent, ita animi cæcitate & ipsas contemnerent, aut
 riderent causas iudiciorum, si eis manifestarentur. Rectius ergo il-
 lis causæ celantur; quæ nec electis omnibus patefiunt; quia ma-
 xima est perfectio hominis, & gloria Dei ingens, iusta Iudicia illius
 prædicare, quantumuis ratio illorum lateat: ideò occulta vocan-
 tur. Incognita est causa; sed non incognitus est, qui fecit, aut per-
 misit. Non potest esse iniustum, quod is facit, qui semper est iu-
 stus. Non est Domini, vt seruo de negotijs suis reddat rationem; vbi
 in herò prudentia est, debet in famulo esse reuerentia: nec subdi-
 tum decet esse superioris sui Aristarchum. Ita boni quoque homi-
 nis est, nullam Creatoris Gubernatorisque sui, quem infinitis
 modis bonum esse credit, actionem malam iudicare. Non es, ô ho-
 mo, iudicis tui iudex: *non est discipulus super magistrum, nec seruus*
super Dominum suum. Ne itaq; iudicio humano diuinum, hoc est,
 dubio certum, aut malo bonum iudices; ades parumper, & inter
 illos te colloca, qui meditatione sua *ascendunt vsq; ad celos, & desc-*
endunt vsque ad abyssos diuinorum Iudiciorum, quorum cum pro-
 funditatem vident, admirabile nomen Domini, prædicant, excla-
 mantque: *Laudate Dominum de terra; dracones & omnes abyssi;* ades,
inquam, mi homo, perpende, quàm multas grauésque ob causas,
diuina sapientia scientiaq; omnem sapientiam & scientiam superet
& hominum & Angelorum.

I. Omnis scientia creata est limitata, certòque cognoscendi
 modo, certis rebus cognoscendis circumscripta; & ita quidem,
 vt semper aliquid ei supersit, aut de obiecto, aut de obiecti clari-
 tate

IIIV

Pfal. 147. 8.

IIIV

Matth. 10.
24.

Pf. 106. 26.

Pfal. 148. 7.

VI.

tate cognoscendum. At diuina scientia terminis caret: cognoscit enim Deus omnia præterita, quæ fuere; omnia præsentia, quæ sunt; omnia futura, quæcunque post alijs erunt in annis, & in tota æternitate. Enimuerò cognoscit etiam quæ futura non sunt, fieri tamè possent, si ipse vellet; cognoscit seipsum, & totam diuinitatem penetrat, quasi pelagus omnium scientiarum; cognoscit hæc omnia simul, & intimè, & quantum cognosci possunt, infinita perspicuitate.

VII. 2. Itaque creaturæ non modò pauciora, sed etiam obscuriùs, atq; imperfectiùs cognoscunt. quæ siue abstractiuâ, siue intuitiuâ scientiâ cognoscunt; Deus omnia cognoscit perfectissimè, omnique modo, quo cognosci possunt, & adeò omnia lucidissimè comprehendit.

VIII. 3. Quando homo aliquid etiam ex suis caussis cognoscit, per quasdam duntaxat imagines specièsque mentis, aut per effectus tantummodo, tanquam per vestigia, illud cognoscit; Deus verò tali medio non indiget; sed per suamet essentiam, quasi, per clarissimùm speculum omnia intuetur. Continet enim in se eminentiâ quadam, quidquid in vllâ creaturâ perfectionis formaliter, vt scholæ aiunt, reperitur. Sicut ergo se ipsum, ita & illa in se conspiciunt. Quod de nobis dici nō potest, qui res per imaginem earum intuen- do, aut per effecta tantum indagamus. Quare, sicut aliud est feram, verbi gratia ceruam, per vestigia, aliud in se ipsâ, & aliud hominem nomine, aliud facie cognoscere, ita longè excellentiùs cognoscit Deus res, quàm homo.

IX. 4. Homo sæpe longâ meditatione, multoque studio indiget, ad rem cognoscendam, Deus autem in ictu oculi, in instanti, & vno mentis intuitu simul omnia comprehendit. Hinc nunquam potest esse præceptus, sicut homo, qui ante tempus iudicat, & sæpe non satis sibi sumit temporis ad cogitandum, aut de re quapiam deliberandum.

X. 5. Incerta est cognitio humana, cum res frequenter soleant mutari, & aliter aliterque euenire: at Deus rerum omnium etiam contingentium, atque in se ipsis incertarum, certissimam habet, ac infallibilem cognitionem.

XI. 6. Cognitio hominis temporanea est, & cœpit; Deus verò ab æterno omnia nouit; scientia proinde illius, vt nunquam cœpit, ita nunquam desinet; est enim ita instantanea, vt simul sit semper.